

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 120. Ἐξά-
μηνι δραχ. 65. Τρίμηνι δραχ. 35.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιο καὶ Τρίμηνο ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΑΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 14 Σεπτεμβρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 42

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἐφυγαν κι' οἱ δύο τους ἀπὸ τὸ φεγγίτη, τὸ ἴδιο ἀθόρυβα ὅπως εἶχαν ἔρθει. Ὅταν ἀπέκτησε πιά τὴν ἀπόλυτη βεβαιότητα πὼς δὲν ἔμελλε νὰ ξαναγυρίσουν, ὁ Τυροφαγάς ξεθαρρεύτηκε νὰ βγάλῃ ἔξω τὴ μύτη του καὶ σὲ λίγο ἔτρεχε πάλι ἀφοδὰ πέρα-δῶθε μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς τὰ ἐνοχλητικὰ αὐτὰ πλάσματα μπορεῖ ὥστόσο νὰ εἶχαν κάνει τὸ καλὸ νὰ ἀφήσουν νὰ πέσουν ἀπὸ τίς τσέπες τους μερικὰ ψιχουλάκια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Μαγεία

Μπαλνοντας ἡ Σάρα στὴν κουζίνα φορτωμένη μὲ τὰ ψώνια βρέθηκε πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὴ μὲς Μιντσί-ν ποὺ εἶχε κατέβει γιὰ νὰ κατσαδιάσῃ τὴ μαγείρισσα.

—Ποῦ γύριζες πάλι τόσες ὥρες, τὴ ρώτησε. Ἀπὸ τὸ μεσημέρι χαζεύεις στοὺς δρόμους.

—Ἡ λάσπη εἶναι τόσο παχειά, ἀπάντησε ἡ Σάρα, ποὺ μοῦ ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο νὰ περπατήσω μὲ τὰ λυωμένα μου παπούτσια. Σὲ κάθε βῆμα μὲ κάνουν νὰ γλυστρῶ.

—Περιττὲς οἱ προφάσεις καὶ τὰ ψέμματα! τὴν ἔκοψε ἡ μὲς Μιντσί-ν.

Ἡ Σάρα μπήκε μέσα στὴν κουζίνα. Ἡ μαγείρισσα, ποὺ ὅ,τι εἶχε ἀκούσει τὸν ἐξάφαλμο ἀπὸ τὴν κυρία της ἦταν τώρα ὅλο νεῦρα· τὰ νεῦρα της αὐτὰ σὲ κάποιον ἤθελε νὰ τὰ ξεσπάσῃ καὶ ἡ Σάρα ἔφθανε στὴν ὥρα.

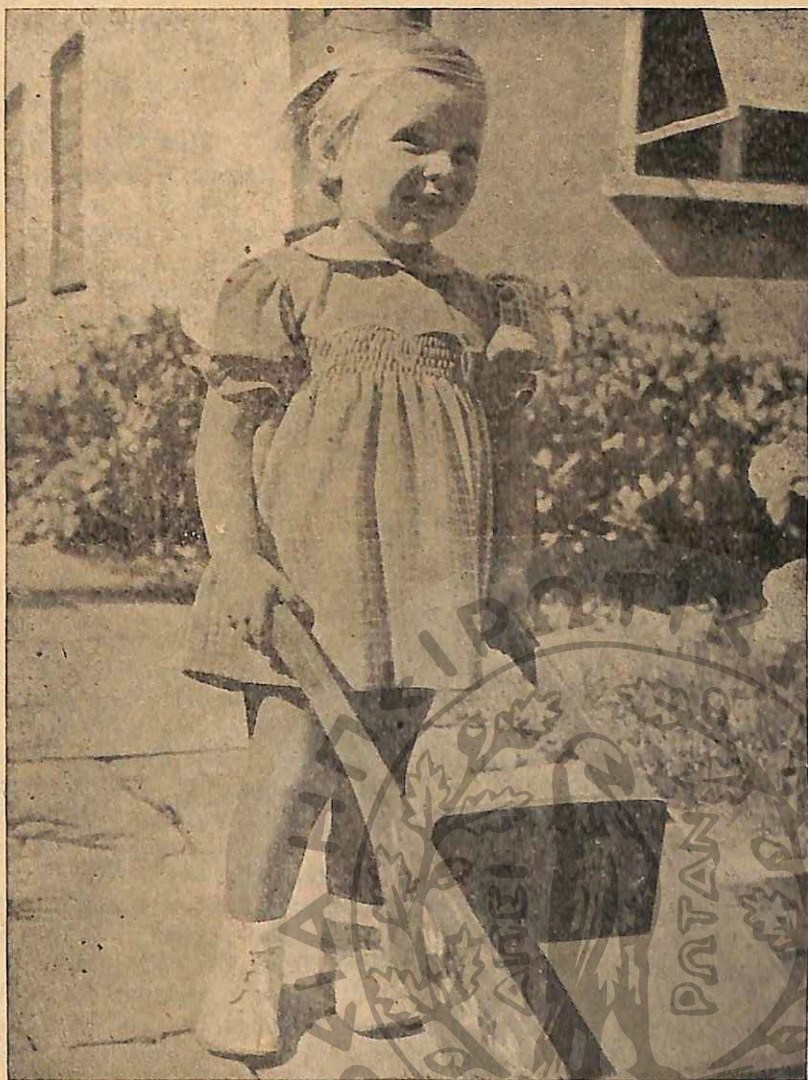
—Καλύτερα θὰ ἦταν νὰ ἔμενες ἔξω ὅλη τὴ νύχτα, τῆς εἶπε σαρκαστικά.

Ἡ Σάρα ἔβαλε τὸ καλάθι ἐπάνω στὸ τραπέζι.

—Ὅριστε τὰ ψώνια.
Ἡ μαγείρισσα ἄρχισε νὰ τὰ βγά-
ζῃ μουρμουρίζοντας. Τίποτε δὲν τῆς
φαίνεταν καλὸ σήμερα.

—Ἐχει τίποτε νὰ φάω; ρώτησε
ἡ Σάρα μὲ στυσμένη φωνή.

—Τὸ τραπέζι τὸ σηκώσαμε ἀπὸ
ὧρες, ἔκανε ἡ μαγείρισσα. Ἡ μὴ-



Ἡ μικρὴ περιβολάρισσα

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὴν Καρδερίνα

πως νόμιζες πώς θα σου κρατούσαμε το φαί ζεστό ;

« Η Σάρα έμεινε για μιὰ στιγμή σιωπηλή. »

— Δέν έφαγα τίποτε ούτε τὸ μεσημέρι, εἶπε, χαμηλώνοντας ἀκόμη περισσότερο τὴ φωνή της, ἀπὸ φόβο μήπως τὴν καταλάβῃ ἡ μαγειρίσσα πόσο ἔτρεμε. »

— Μέσα στὸ ἑρμάρι ἔχει ψωμί, εἶπε ἡ μαγειρίσσα. Γι' ἀπόψε σὲ φτάνει. »

« Η Σάρα ἀνοίξε καὶ πήρε τὸ ψωμί. Ἦταν μπαγιάτικο καὶ ξερὸ σὰν πέτρα. Ἡ μαγειρίσσα ἦταν τόσο νευριασμένη, ὥστε οὔτε τῆς ἤρθε στὸ νοῦ της νὰ δώσῃ καὶ τίποτε ἄλλο μαζί γιὰ προσφάγι. Κι' ὕστερα τῆς ἔρχόταν πολὺ βολικὸ νὰ ξεθυμαίνῃ στὴ Σάρα. »

Τὸ δυστυχισμένο κοριτσάκι ἀνέθηκε μὲ κόπο τὰ τρία πατώματα γιὰ νὰ φθάσῃ στὴ σοφίτα. Κάθε βράδυ αὐτὲς οἱ σκάλες τῆς φαίνονταν πολλές, μὰ ἀπόψε τίς ἔβρισκε ἀτέλειωτες. »

Σὲ κάθε σκαλοπάτι ἦταν ἀναγκασμένη νὰ στέκεται γιὰ νὰ ξεκουραστῇ. Ὅταν ἐπιτέλους ἔφτασε στὸ κεφαλόσκαλο εἶδε μὲ χαρὰ μιὰ λεπτὴ λουρίδα φῶς νὰ βγαίνει κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα της. Ἡ Σάρα ἔνοιωσε κάποια ἀνακούφιση. Τουλᾶχιστον δέν ἄδβορνε καὶ τὴν κάμαρά της ἔρημη καὶ σκοτεινὴ. Ἡ παρούσα τῆς χοντρούλας Ἑρμίνας, τυλιγμένης μὲ τὸ κόκκινο σάλι της, θὰ ἔφθανε γιὰ νὰ ζεστάνῃ κάπως τὴν ἀτμόσφαιρα. »

Κι' ἀλήθεια, ἡ Ἑρμίνη ἦταν ἐκεῖ, κουλουριασμένη ἐπάνω στὸ κρεβάτι, μὲ τὰ πόδια της κρυμμένα κάτω ἀπὸ τὸ φόρεμά της. Μὲ τὴν οἰκογένεια Τυροφαγᾶ βρισκόταν τώρα σὲ πολὺ καλὲς σχέσεις, ἀλλὰ κατὰ βάθος τὴν φοβόταν λιγάκι, γι' αὐτὸ ὅποτε ἔρχόταν καὶ δέν ἔβρισκε τὴ Σάρα προτιμοῦσε νὰ τὴν περιμένη καθισμένη ἐπάνω στὸ κρεβάτι ὅπου τῆς φαίνονταν ὅτι ἦταν ἐν ἀσφαλείᾳ. »

— « Ω, Σάρα! φώναξε, μόλις εἶδε τὴ φίλη της νὰ μπαίνει μέσα. Τί καλὰ ποὺ ἔκανες κι' ἤρθες. Ὁ Τυροφαγᾶς μυρίζεται ἕνα γύρω. Προσπάθησα νὰ τὸν κάνω νὰ γυρίσῃ πίσω στὴν τρύπα του, μὰ δέν ἔννοεῖ νὰ μὲ ἀκούσῃ. Μοῦ εἶναι πολὺ συμπαθητικός, τὸ ἔξερες, μὰ ὥστόσο τὸν φοβάμαι λιγάκι ὅταν στέκεται σούζα καὶ μυρίζεται πρὸς τὰ ἔδω καὶ καρφώνει τὰ μάτια του ἐπάνω μας. Δὲς πὼς μπορεῖ καμμιά φορά νὰ μοῦ πηδήξῃ στὰ πόδια μου; »

— « Ὁχι, ἔχι μὴ φοβάσαι, τὴν καθυσόχασε ἡ Σάρα. »

« Η Ἑρμίνη κάθησε καλύτερα γιὰ

νὰ κοιτάξῃ τὴ φίλη της πρὸ ἀνετα. »

— Σὰν κουρασμένη μοῦ φαίνεται, Σάρα, τῆς εἶπε, εἶσαι κατακίτρινη. »

Πραγματικὰ κουράστηκε σήμερα, ἀπάντησε ἡ Σάρα, πέφτοντας στὴ χαλασμένη πολυθρόνα. « Ω, νὰ κι' ὁ Τυροφαγᾶς. Ὁ καὶ μένος ἔρχεται νὰ μοῦ γυρέψῃ τὸ βραδυνὸ του φαγάκι. »

Πραγματικὰ ὁ Τυροφαγᾶς εἶχε ξεπροβάλει, ὥσταν νὰ γνωρίσει τὴ Σάρα ἀπὸ τὰ βήματά της. Προχώρησε πρὸς τὸ μέρος της μ' ἐμπιστοσύνη, ἐνῶ ἡ Σάρα ἔφαχνε τίς τσέπες της, ἀλλὰ μάταια. »

— Τυροφαγᾶ μου εἶσαι ἄτυχος ἀπόψε, εἶπε, δέν μοῦ μένει οὔτε ἕνα ψίχουλο. Πήγαίνε στὸ σπιτάκι σου, Τυροφαγᾶ μου, καὶ πὲς στὴν οἰκογένειά σου πὼς ἡ τσέπη μου εἶναι ἐντελῶς ἄδεια, γιὰτὶ ἡ μὲς Μιντοῖν καὶ ἡ μαγειρίσσα εἶχανε σήμερα τὰ νεῦρα τους. »

Ὁ Τυροφαγᾶς φάνηκε σὰν νὰ κατάλαβε. Ἐστρίψε καὶ τράβηξε κατὰ τὴ φωλιά του, ἀν' ὅχι εὐχαριστημένος, τουλᾶχιστον μ' ἐγκαρτέρηση. »

— Δέν σὲ περιμένα ἀπόψε, Ἑρμίνη, εἶπε ἡ Σάρα. »

— Ἡ μὲς Ἀμέλια πήγε ἀπόψε νὰ μείνῃ σὲ μιᾶς γριάς θείας της, ἀπάντησε ἡ Ἑρμίνη. Κανείς ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν δέν ἔρχεται νὰ ἐπιθεωρήσῃ τίς κάμαρές μας ὅταν πέσουμε νὰ κοιμηθούμε. Θὰ μπορούσα λοιπὸν νὰ ἤθελα νὰ μείνω ἔδω ὡς τὸ πρωῒ. »

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔδειξε τὸ τραπέζι ὅπου βρισκόταν ἕνας ὀλόκληρος σωρὸς ἀπὸ βιβλία ποὺ ἡ Σάρα δέν τὰ εἶχε προσέξει μόλις μπῆκε. »

— Ὁ μπαμπᾶς μοῦστελε κι' ἄλλα βιβλία, Σάρα, ἔκανε ἀπελπισμένη. Ὅρίστε, ἴδές τα! »

Ἡ Σάρα πετάχθηκε ὀρθή. Ἐτρεξε στὸ τραπέζι, πήρε τὸ πρῶτο βιβλίο ποὺ τῆς ἔπεσε στὰ χέρια της κι' ἄρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίζῃ μὲ βία. »

Εἶχε κιόλας ξεχάσει τὰ βᾶσανά της. »

— « Ω, τί ὠραία! εἶπε. « Η ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως » τοῦ Κάρλαυλ. Πάντοτε εἶχα ἐπιθυμία νὰ τὴν διαβάσω. »

— Ἐγὼ οὔτε εἶχα οὔτε ἔχω, ἀπάντησε ἡ Ἑρμίνη. Καὶ ὁ μπαμπᾶς θὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν ἀν' δέν τὴν διαβάσω. Τί νὰ κάνω, Θέ μου! »

Ἡ Σάρα σταμάτησε τὸ ξεφυλλισμα καὶ κοίταξε τὴ φίλη της μὲ μάγουλα ξαναμμένα καὶ μάτια ποὺ ἔλαμπαν. »

— Ἀκουσε, εἶπε, ἀν' θέλῃς νὰ μοῦ δανείσῃς τὰ βιβλία σου, θὰ τὰ διαβάσω ἐγὼ καὶ ὕστερα θὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ ὅλα καὶ θὰ σοῦ τὰ ἐξηγή-

σω τόσο καλὰ, ποὺ θὰ τὰ μάθῃς σὰν νὰ τὰ εἶχες διαβάσει μόνη σου καὶ καλύτερα ἀκόμη. »

— « Ω, Θέε μου, ἔκανε ἡ Ἑρμίνη. Εἶσαι βέβαιη πὼς θὰ τὸ κατορθώσῃς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; »

— Βεβαίωτατη, εἶπε ἡ Σάρα μὲ πεποίθηση. Οἱ μικρὲς τὰ θυμούνται ὅλα ὅσα τοὺς μαθαίνω ἐγὼ καὶ δέν τὰ ξεχνοῦν ποτέ. »

— « Ἐ τότε, πᾶρ' τα! Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ μ' ἄρесе τὸ διάβασμα ὅπως ἄρесе σὲ σένα, μὰ τί τὰ θέλεις, δέν εἶμαι ἑξυπνη καὶ ὁ πατέρας μου θέλει νὰ μὲ κάνῃ μὲ τὴ βία. »

Ἡ Σάρα ξεφύλλιζε τὰ βιβλία τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο. »

— Καὶ τί θὰ πῇς τοῦ πατέρα σου; ρώτησε μὲ κάποια ἀμηχανία. »

— « Ω, δέν ἔχω ἀνάγκη νὰ τοῦ πῶ τίποτε. Θὰ νομίσῃ πὼς τὰ διάβασα μόνη μου. »

Ἡ Σάρα ἄφησε τὸ βιβλίο ποὺ κρατοῦσε. »

— Θὰ ἦταν σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε φέμματα, εἶπε. Καὶ τὸ νὰ λέγῃ κανεὶς ψέμματα δέν εἶναι μόνο κακό, εἶναι καὶ ποταπὸ, πρόστυχο. Γιὰ ποιοὺ λόγους νὰ μὴν πῇς στὸν πατέρα σου πὼς τὰ διάβασα ἐγὼ; »

— Γιὰτὶ θέλει νὰ τὰ διαβάσω, ἐπέμεινε ἡ Ἑρμίνη, κάπως ἀπαγορευμένη γιὰ τὴν τροπὴ ποὺ ἔπαιρνε ἡ συζήτηση. »

— Ἐκεῖνο ποὺ θὰ θέλῃ πρῶτα— πρῶτα, εἶπε ἡ Σάρα, εἶναι νὰ μάθῃς τί λένε. Κι' ἂν καταφέρω νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω ἐγὼ ἄρκετὰ καθαρὰ ὥστε νὰ τὸ μάθῃς, φαντάζομαι πὼς θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος. »

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟ

ΕΛΑΤΟ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ

Μὲ περηφάνεια ὁ ἔλατος

Μιὰ μέρα λέει τοῦ βάτου :

— Γιὰ πὲς μου, φίλε, τὴ ζωὴ

Τί τὴν θὲς δῶ κάτω,

Ἄφου, τὸ βλέπω, πὼς ποτὲ

Δέν ὠφελεῖς κανένα.

Δέν βλέπεις τάχα ἐμένα ;

Σὲ πόσους εἶμαι χρήσιμος :

Στὰ σπῖτια, στὰ σχολεῖα

Κι' ἀπ' τίς βαρκούλες τίς μικρὲς

Ὅς τὰ μεγάλα πλοῖα. . .

Κι' ὁ βάτος τ' ἀποκρίνεται :

— Δέν τὸ πιστεύω ἀκόμη

Πὼς ἀνοίξες τὸ στόμα

Κι' ἔτσι δὰ νὰ μοῦ μιλάς.

Δέν σκέφτεσαι τὰ πριόνια

Τίς σφῆνες, τὰ βελόνια

Ποὺ ὅταν σοῦ μπουῖν στὸ σῶμα

Φοριχτὰ θὲ νὰ πονᾷς ;

ΠΕΤΡΟΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

(Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας)



ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΤΑΦΥΛΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Η ΓΙΟΡΤΗ τοῦ Σταυροῦ, μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα, μοῦ θυμίζει καὶ τὰ σταφύλια. Ὅταν ἤμουν παιδί στὴν πατρίδα μου Ζάκυνθο, τὴν ἡμέρα αὐτὴ τῆς μεγάλης νηστείας, ὅλοι οἱ φίλοι μας ποὺ εἶχαν ἀμπέλια, μᾶς ἔστελναν ἀπὸ ἕνα μεγάλο καλάθι σταφύλια φ α γ ο υ λ ᾶ ρ ι κ α — ὅχι πιὰ γουστουλίδα, παύλους ἢ φιλέρια, τὰ σταφύλια ποὺ κάνουν κρασί, παρὰ κορίθια, ἀητονόχια, ξυρούχια, βιολεντά, μοσχᾶτα, ποὺ εἶναι μόνο γιὰ νὰ τρώγονται. Γέμιζε ὁ μπουφές μας, δίναμε καὶ στὴ γειτονιά, τρώγαμε ὅλη τὴν ἡμέρα — νηστεία καὶ σταφυλοφαγία — εἶχαμε καὶ γιὰ τὴν ἄλλη. Τί θαυμάσια σταφύλια! Καὶ φέτος τὰ ξαναθυμοῦμαι περισσότερο, γιὰτὶ καλὰ σταφύλια δέν ἔχουμε. Στὴν Ἀττική, ποὺ κάνει τὰ καλύτερα — τὴν ἄσπρη σταφίδα της π. χ. δέν τὴ βρίσκει κανένας οὔτε στὴ Ζάκυνθο — ὁ περονόσπορος κατέστρεψε τὰ ἐννιά δέκατα τῆς παραγωγῆς, ὁ περονόσπορος κι' οἱ ἀκατάπαυτες βροχές. Γιὰτὶ σήμερα ἑρράντιζαν τὰ κλήματα, αὐριο ἢ ραγδαία βροχὴ τὰ ξέπλενε, κι' ὁ περονόσπορος ξαναγινώταν. Τὸ ράντισμα δηλαδὴ τὸ σωτήριο ἦταν μιὰ ματαιοπονία, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἡ ὀλικὴ σχεδὸν καταστροφή. Ἔτσι στὴν ἀγορά μας δέν εἶδαμε φέτος ἀττική σταφίδα, τὰ ὀλόγλυκα ἐκεῖνα λεπτόφλοδα κι' ἀβρότατα κεχριμπάρια ἔφεραν ἀπέξω παρακατινὴ, καθὼς φέρνουν καὶ τᾶλλα σταφύλια, ἄγουρα, ξυνά, πικρά, χοντρόφλοδα, γεμάτα κουκούτσια, ἔλεεινά. Ἀλλή φορά, προτιμοῦσαμε τὰ εὐγευστα, τὰ χορταστικά, τὰ θρεπτικά, τὰ ὑγιεινὰ σταφύλια ἀπὸ κάθε ἄλλο φρούτο· φέτος κατάντησε νὰ προτιμοῦμε τὰ καρπούζια καὶ τὰ πεπόνια, κι' αὐτὰ κακῆς ποιότητος σχεδὸν πάντα. Γιὰτὶ εἶναι γνωστὸ πὼς πρέπει νὰ κόψῃς δέκα πεπόνια γιὰ νὰ βρῇς ἕνα καλὸ, κι' αὐτὸ πάλι . . . πᾶθος πέφυκεν ἄνευ ἀκράτου οἴνου. »

Τί τὰ θέλετε! ὁ βασιλιάς τῶν φρούτων εἶναι τὸ σταφύλι. Ὑπάρχουν κι' ἄλλα ὠραία κι' ἴσως ὠραιότερα: ἡ φράουλα, τὸ ἄσπρο ἀττικὸ βερούκοκο, τὸ ζακυνθινὸ μεγάλο σῦκο, κτλ. Ἀλλ' αὐτὰ βαστοῦν λίγο, δέν εἶναι ἀφθονα, καὶ τὸ χειρότερο, δέν μπορεῖς νὰ χορτάσῃς χωρὶς νὰ πειραχθῇς. Φάε π. χ. φράουλα ὅση τρῶς σταφύλι, καὶ μοῦ λές. . . Ἐπειτα καὶ τὴ φράουλα, ἀν' τὴν τρῶς καθεμέρα,

σὲ λίγο τὴ βαριέσαι. Τὸ σταφύλι ποτέ! Μπορεῖς νὰ τρῶς πρῶτ', μεσημέρι, βράδυ, καὶ πάντα νὰ τὸ ἐπιθυμῇς. Κι' ἀκόμα μπορεῖς νὰ τρῶς ὅσο θέλεις, νὰ χορταίνῃς μ' αὐτό, κι' ὅχι μόνο νὰ μὴν πειράζῃσαι καθόλου, παρὰ καὶ νὰ τρέφεσαι, νὰ παχαίνῃς, νὰ δυναμώνῃς. Λίγο ψωμί, λίγο τυρὶ καὶ πολὺ σταφύλι εἶν' ἕνα τέλειο πρόγευμα. Σταφυλοφαγία καὶ σταφυλοθεραπεία. »

Τὸ μόνο φρούτο ποὺ συγκρίνεται μὲ τὸ σταφύλι εἶναι τὸ πορτοκάλι. Κι' αὐτὸ ὠραῖο — γλύκα, ἄρωμα, θωριά — κι' αὐτὸ μακροχρόνιο, ἀφθονο, ὠφέλιμο, ὑγιεινότερο. Ὅσα περισσότερα πορτοκάλια τρῶς, τόσο καλύτερα εἶσαι. Κι' εἶναι τὸ μόνο φρούτο ποὺ σοῦ ἐπιτρέπουν, σοῦ ἐπιδίδουν μάλιστα, ὅταν εἶσαι ἄρρωστος. Σὲ καμμιά ἄρρωστεια δέν βλάπτει, ἀπεναντίας ὠφελεῖ σ' ὅλες, καὶ κατὰ τοῦτο εἶναι ἀνώτερο κι' ἀπὸ τὸ σταφύλι. Κι' ἐγὼ σὲ μιὰ ἄρρωστεια μοῦ μπόρεσα νὰ ἐκτιμῶ τὴν ἀσύγκριτη ἀξία του. Ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ τὰ γιαιτρικά, εἶχα χάσει κάθε γεύση.

Ὅ,τι ἔδωξα στὸ στόμα μου, μοῦ φαίνονταν ἀνούσιο κι' ἀηδιαστικό. Μόνο τὴ γεύση τοῦ πορτοκαλλιοῦ διατηροῦσα ἀκόμα. Εἶχα δίπλα μου ἕνα ποτήρι μὲ πορτοκαλάδα, καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἐπαίρνα μιὰ γουλιὰ, μιὰ κουταλιά, αἰσθανόμουν πὼς ἤμουν ἀκόμα ζωντανός, ξαναγεννιόμουν. Εὐλογημένο πορτοκάλι! »

Τίς καλὲς χρονιές, ἐν' ἀπ' τὰ δυὸ αὐτὰ φρούτα τὸ ἔχουμε κάθε ἐποχὴ, καὶ κάποτε καὶ τὰ δυὸ μαζί. Μεγάλο εὐτύχημα, ἀνεκτίμητο δῶρο Θεοῦ! Ὅταν τελειώνουν τὰ σταφύλια, βγαίνουν τὰ πρῶτα πορτοκατῖα· κι' ὅταν τελειώνουν κι' αὐτά, βγαίνουν τὰ πρῶτα σταφύλια. Ἄν θέλετε μάλιστα, μὲ τὰ μέσα ποὺ ἔχουν σήμερα νὰ τὰ διατηροῦν, τὰ πορτοκάλια δέν τελειώνουν ποτέ. Μόνο ποὺ τὸ καλοκαίρι εἶναι λίγα κι' ἀκριβά. Ὑπάρχουν ὅμως, κι' ἕνας ἄρρωστος μπορεῖ νὰ βρῇ, γιὰ νάχῃ τὴν πολυτιμὴ πορτοκαλάδα του, καὶ νὰ αἰσθάνεται πὼς εἶναι ἀκόμα ζωντανός, καὶ νὰ ξαναγεννιέται. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

5.

Στὴν πρώτη πολιτεία ποὺ ἔφτασε, ὁ καλὸς καὶ γενναῖος Φλωράκης μπόρεσε νὰ κάμῃ τὸ πρῶτο του ἀνδραγάθημα. »

Ἡ πολιτεία ἐκεῖνη ἦταν ἀνάστατη, γιὰτὶ ἕνας φοβερός δράκοντας μ' ἑξῆ κεφάλια εἶχε κάνει λημέρι τὴν κορφή ἑνὸς ψηλοῦ γυάλινου βουνοῦ, κι' ἀπὸ κεῖ ροβολοῦσε κάθε μέρα κι' ἄρπαζε, πότε ἕνα παλλικάρι, πότε ἕνα κορίτσι καὶ τὰ ἑσώγει. — Μὴ σᾶς μέλῃ, φώναξε ὁ Φλωράκης ἅμα τοῦ εἶπαν ὅλ' αὐτά· ἐγὼ θὰ σκοτώσω τὸ δράκοντα καὶ θὰ σᾶς γλυτώσω. »

Ἀμέσως ἔβαλε τὸ κοτσάνι τοῦ ρόδου στὸ στόμα του, ἔγινε ἄροατος, εἶπε μέσα του «θέλω νὰ βοεθῶ στὴν κορφή τοῦ γυάλινου ἐκεῖνου βουνοῦ», καὶ βοεθῆκε σὲ μιὰ στιγμή. Νά, ὁ φοβερός δράκοντας. Μὲ τὸ ρόδο πάντα στὸ στόμα του, ὁ Φλωράκης ἔβγαλε τὸ σπαθὶ του κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὰ κεφάλια τοῦ θηριοῦ. Ἐκοψε τὸ πρῶτο, τὸ δεύτερο, τὸ τρίτο, προσέχοντας μόνο νὰ φυλάγεται ἀπὸ τίς ποδάρικες φλόγες ποὺ ἔβγαζε ὁ δράκοντας ἀπὸ τὰ στόματά του. Ἀλλὰ ἄφου ἔκοψε καὶ τὸ πέμπτο κεφάλι, ὁ Φλωράκης ἐκινδύνεψε πολὺ. »

Γιὰτὶ καθὼς χτυποῦσε, τοῦ ἔπεσε τὸ ρόδο ἀπ' τὰ χεῖρά του, τὸν εἶδε ὁ δράκοντας — δέν ἦταν πιὰ ἄροατος — καὶ χύμηξε, μὲ τὸ κεφάλι ποὺ τοῦ ἔμενε, νὰ τὸν σπαράξῃ. Ἀλλὰ ὁ Φλωράκης δέν χάνει καιρὸ, δίνει ἀκόμα



μια δυνατή σπαθιά, και το τελευταίο κεφάλι του θεριού κόβεται και κατακυλά απ' το βουνό σαν τὰ άλλα.

Ο δρόκοντας τώρα κοιτάει άψυχος στα πόδια του. Ο Φλωράκης ξαναβάζει το ρόδο στο στόμα, βρίσκει σε μια στιγμή στην πολιτεία, το βγάζει για να τον ιδούν, κι' αναγγέλλει στους πολίτες τη σωτηρία τους. Μ' αυτοί την ήξεραν, γιατί είχαν ιδεί και τὰ ξη κεφάλια να πέφτουν απ' το βουνό. Και φαντασθήτε πιά πόσα είπαν κι' έκαμαν του σωτήρα τους. Από κεί ο Φλωράκης καβαλλίκεψε πάλι τον Άστράφτη κι' εξακολούθησε το δρόμο του και τάνδραγαθήματά του.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Όταν ήρθε πιά κοντά είδε πως το ζώο ήταν δεμένο σ' ένα πάσσαλο και τραβούσε μ' όλη του τη δύναμη το σχοινί με το όποιο τὸ είχαν δέσει προσπαθώντας να έλευθερωθῇ.

Πού να καταλάβῃ ὁ Γιάννης ὅτι τὴν κατσίκά τὴν είχαν ἐξεπότηδες για δόλωμα, ὅπως τὸ συνηθίζουν οἱ κυνηγοὶ στὸ Ἀλγέρι. Πού νὰ ὑποπτευθῇ πὼς κάπου ἐκεῖ κοντὰ θὰ ἦταν καὶ ὁ κυνηγός, παραμονεύοντας ἴσως ἀπὸ τὴν στιγμή πὺ ἐδῶσε ὁ ἥλιος καὶ περιμένοντας νὰ νυχτώσῃ. Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔβαλε μετὸ νοῦ του ὁ Γιάννης. Ἐνόμισε μονάχα ὅτι κάποιος εἶχε δέσει ἐκεῖ τὴν κατσίκά καὶ πὼς ἔξασε νὰ πάῃ νὰ τὴ λύσῃ.

Μόλις πλησίασε πέντε ἢ ἕξι μέτρα παρατήρησε πὼς τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶο δὲν τραβούσε πιά τὸ σχοινί του, πὼς ἔπαυσε νὰ βελάζῃ καὶ ζαρωμένο σὲ μιὰ γωνιά ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀλῆς φαινόταν καταφοβισμένος. Κόλλησε δίπλα στὸν

Γιάννη σὰ νὰ ζητούσε προστασία καὶ βοήθεια. Ὁ Γιάννης ἔσκυψε καὶ τὸν χάιδεψε καὶ τότε κατάλαβε πὼς τὸ πιστὸ ζῶο ἦταν τόσο ταραγμένο πὺ ἔτρεμε σπασμωδικὰ καὶ οἱ τρίχες του είχαν σηκωθεῖ ἀπ' τὸν τρόμο.

Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ βαθύτατη σιγὴ ἐσχύθηκε παντοῦ. Οἱ μύριοι κρότοι πὺ ἀκούγονταν ὡ κι' ἕνα λεπτὸ ἔπαυσαν μονομιᾶς.

Ὅσο παλλικάρι κι' ἂν ἦταν ὁ Γιάννης, αἰσθάνθηκε νὰ παγώνῃ ἀπ' τὸ φόβο του καὶ στάθηκε ἀκούνητος γιατί κατάλαβε πὼς κάτι τρομερὸ θὰ γινόταν.

Θὰ πέρασε ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας χωρὶς τίποτα νὰ συμβῇ, ἀλλὰ τὸ λεπτὸ ἐκεῖνο στὸν Γιάννη, πὺ δὲν ἀνάσινε ἀπὸ τὴν ἀγωνία, φάνηκε ὀλόκληρος αἰώνας.

Ἐξαφνὰ ἕνας ὄγκος πελώριος ἐπήδησε πάνω ἀπὸ τοὺς θάμνους για νὰ πέσῃ ὑστερα κατὰ γῆς δέκα βήματα πέρα ἀπὸ τὸν Γιάννη. Μαζὶ μ' ὅλα αὐτὰ ἀκούσθηκε ἕνα φοβερὸ μουγκριτό. Ἀπὸ τὸν μαῦρο ἐκεῖνο ὄγκο, πὺ μόλις φωτιζόταν ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, δὲν ξεχώριζαν παρὰ δυὸ μάτια.

Ὁ Γιάννης τρέμοντας ἔνοιωσε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν, ἐνῶ εἶχε καρφώσει τ' ἀγριεμένο του βλέμμα πάνω στὸ φοβερὸ ἐκεῖνο ζῶο πὺ καθόταν κατὰ γῆς ζαρωμένο. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή καὶ ὄπλο ἂν εἶχε δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ μεταχειριστῇ, γιατί οὔτε δύναμη εἶχε κι' οὔτε ὁ ἴδιος καταλάβαινε καλὰ-καλὰ τί ἔτρεχε.

Τὸ λιοντάρι φαινόταν σὰ νὰ καταλάβαινε πὼς ὁ μικρὸς του ἀντίπαλος δὲν μπορούσε νὰ παραβῇ μπροστά του. Καθόταν λοιπὸν μετνωμένα τὰ δυὸ μπροστινά του πόδια, καὶ στηρίζοντας πάνω σ' αὐτὰ τὸ πελώριό του κεφάλι κοίταζε τὸν κακόμοιρο τὸν Γιάννη μετ μεγάλη ἀπορία καὶ περιφρόνηση.

Στὰ τελευταῖα τὸ λιοντάρι σηκώθηκε καὶ μετ βῆμα, προχώρησε ἤσυχα-ἤσυχα πρὸς τὸν Γιάννη. Καὶ τί ἀνάγκη εἶχε νὰ βιαστῇ μιὰ καὶ ἦταν βέβαιος πὼς ὁ μικρὸς του ἀντίπαλος δὲν θὰ μπορούσε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ νύχια του ;

Ἐ! κακομοῖρη Γιάννη, ἦρθε ἡ ὥρα σου. Ἐτοιμάσου νὰ σὲ φάῃ τὸ λιοντάρι. Κι' ἐνῶ τὸ φοβερὸ ζῶο ἐτοιμαζόταν νὰ χυμῆξῃ πάνω στὸν Γιάννη ὁ πιστὸς Ἀλῆς βλέποντας τὸ μικρὸ του κύριο νὰ κινδυνεύῃ, παίρνει θάρρος καὶ χύνεται κι' αὐτὸς κατὰ τὸ λιοντάρι.

Μὰ ἀλλοίμονο! Τὸ λιοντάρι δίνει μιὰ στὸ γενναῖο σκυλὶ καὶ τὸ ρίχνει νεκρό. Κι' ὕστερα σὰ νὰ μὴν εἶχε γίνεῖ τίποτε, προχώρησε πάλι ἀργὰ πρὸς τὸν Γιάννη.

Ἀλλὰ ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή ἀκούσθηκε διπλὸς πυροβολισμός. Τὸ

δυστυχισμένο παιδί μὴ βαστώντας πιά ἔπεσε κατὰ γῆς ἀναίσθητο.

Ἀμέσως ὅμως συνῆλθε, καὶ τότε δὲν ἤξερε πιά ἂν ὄνειρευόταν ἢ ἂν ἦταν τρελλός.

Μπροστά του ἦταν ξαπλωμένος ὁ μαῦρος ὄγκος χωρὶς νὰ σαλεύῃ. Ἐδῶλεπε τὸ λιοντάρι νεκρὸ σὲ μιὰ λίμνη ἀπὸ αἷμα, κι' ἀπάνω στὸ πτώμα τοῦ ζώου στεκόταν ἕνας ἄντρας πὺ στηρίζόταν στὸ ὄπλο του, ὅπως ὁ Ἡρακλῆς στὸ ρόπαλό του.

Ὁ διπλὸς πυροβολισμός πὺ ἄκουσε ὁ Γιάννης κι' ἐλιποθύμησε, εἶχε βρεῖ σὲ δυὸ μεριές τὸ θηρίο. Τὸ λιοντάρι κυλίσθηκε ἀμέσως νεκρὸ τόσο κοντὰ στὸν Γιάννη, ὥστε ὁ λεοντοθήρας νὰ μὴν διακρίνῃ ἀμέσως τὸ μικρό.

Γι' αὐτὸ ὁ γενναῖος ἐκεῖνος ἄντρας τὰ ἔχασε ὅταν διέκρινε πίσω ἀπὸ τὸ λιοντάρι μιὰ σκιά ἀνθρώπου, χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι καὶ βέβαιος, γιατί μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, δὲν μπορούσε νὰ ἰδῇ καλὰ.

Ἐ, τίς εἰ ; ποῖος εἶν' αὐτοῦ ; ποῖος εἶσαι ; φώναξε φέρνοντας κατὰ μπρός, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, τὸ ὄπλο του.

Ὅσο ἀπειλητικὴ καὶ ἄγρια κι' ἂν ἦταν ἡ φωνὴ αὐτῇ, ἦταν ὅμως φωνὴ ἀνθρώπου. Ἀμέσως λοιπὸν ὁ Γιάννης πῆρε θάρρος καὶ σὰν ἀστραπὴ τοῦ ἦρθε ἡ σκέψη πὼς αὐτὸς ὁ λεοντοθήρας στὸ Βοῦ Ἰζέλ δὲν μπορούσε νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν θεῖό του πὺ γύρευε καὶ πὺ τὸν γλύτωνε — μετ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ — ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ θηρίου.

Θεῖτε μου, θεῖτε μου ! ἐφώναξε ἀπλώνοντας τὰ χέρια πρὸς τὸν σωτήρα του.

Ὁ λεοντοθήρας τὰ ἔχασε ἀκόμη πιά πολλὺ ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ, πὺ τὸν ἔλεγε μάλιστα καὶ θεῖο.

Ἐσκυψε λοιπὸν κατὰ τὸν Γιάννη καὶ εἶπε :

— Μωρέ, πὼς βρέθηκες ἐδῶ πέρα, ἀνθρωπάκο μου, καὶ γιατί μετ λές θεῖο σου ;

— Γιατὶ εἰμαι ὁ ἀνιψιός σας, εἶπε ὁ μικρὸς, ὁ ἀνιψιός σας Γιάννης Καστέρας γιὸς τοῦ ἀδελφοῦ σας Ἀντώνη Καστέρα.

— Μωρὲ τί λές ; ὁ γιός τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἀντώνη βρίσκεται ἐδῶ πάνω στὸ Βοῦ Ἰζέλ ; Μὰ τὴν ἀλήθεια μοῦ φαίνεται πὼς ὄνειρεύομαι.

— Ὁχι, ὄχι, θεῖτε μου, εἶναι ἀλήθεια, δὲν ὄνειρεύεσθε.

Κι' ὁ Γιάννης ἐξήγησε στὸ θεῖο του πὼς τὴν ὥρα καὶ δυὸ μῆνες ἐκεί-

νησαν ἀπ' τὸ χωριὸ τους, ὕστερ' ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς μητέρας τους καὶ πὼς γύριζαν τὴν Ἀλγερία γυρεύοντας τὸν θεῖο τους χωρὶς νὰ τὸν βρίσκουν.

Ὁ Θωμᾶς Καστέρας γεμάτος χαρὰ δὲ χόρταινε νὰ ρωτᾷ τὸν ἀνιψιὸ τοῦ διάφορα πράγματα.

Καθὼς τριγύριζε στὰ βουνὰ κυνηγώντας τὰ θηρία δὲν μπόρεσε νὰ λάβῃ κανένα γράμμα ἀπὸ κείνα πὺ τοῦ ἔστελναν. Ἀκούοντας τί τράδη-

ποῦ εἶχε ἀφήσει τὸν Μιχαλάκη καὶ τὸν Φραγκίσκο.

Τὰ δυὸ παιδιά οὔτε εἶχαν στὸ μεταξὺ σαλέψει. Ἐκοιμῶνταν τόσο βαθεία, πὺ οὔτε ἡ τουφεκιὰ τοῦ θεῖου τους κατῴρθωσε τὰ τὰ ξυπνήσῃ.

Ὁ Γιάννης θέλησε νὰ τὰ σηκώσῃ ἀλλὰ ὁ θεῖος του δὲν τὸν ἄφησε.

— Ἀστα τὰ καὶμένα νὰ κοιμηθοῦν καὶ δταν φέξῃ ἔχουμε καιρὸ νὰ γνωρισθοῦμε.

Ὅλη τὴν νύχτα ὁ θεῖος καὶ ὁ ἀνιψιός τὴν πέρασαν μιλώντας για διάφορα πράγματα καὶ προπάντων για τίς περιπλανήσεις καὶ τίς ὁδοιπορίες τῶν παιδιῶν.

— Ἀ! τώρα πιά, Γιάννη μου, περασμένα ξεχασμένα. Δὲν θὰ χωρισθοῦμε ποτὲ καὶ θὰ κοιτάξω νὰ σὰς κάνω νὰ ξεχάσετε ὅσα τραβήξατε καὶ οἱ τρεῖς σας για χάρη μου.

— Ἀχ ! ἀγαπημένε μου θεῖε, εἶπε ὁ Γιάννης ἀγκαλιάζοντας καὶ φιλώντας τὸν θεῖο του, καλὰ ἔλεγε ἡ καὶμένη ἡ μητέρα πὼς εἶσθε ὁ καλύτερος ἀνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ πὼς ἐσεῖς θὰ εἰσθε για μὰς σὰν πατέρες.

Ἐτσι μετ τὸ ἕνα καὶ μετ τὸ ἄλλο ἄρχισε νὰ χαράζῃ καὶ ἀμέσως σὲ λίγο ἡ μέρα διαδέχθηκε τὴ νύχτα.

(Ακολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΑΥΤΑΠΑΤΗ

Ἐνας παλιὸς δάσκαλος, πολλὺ καθαρευουσιάνος, ἰσχυριζόταν πὼς ὁ λαὸς ἔννοεῖ ἐξαιρετὰ τὴν ἀρχαία γλῶσσα καὶ πὼς οἱ γραμματισμένοι πρέπει νὰ τὴ μεταχειρίζονται μ' ὁποιοδήποτε κι' ἂν μιλοῦν. Μιὰ μέρα, για παράδειγμα, εἶπε στοὺς φίλους του :

— Ἰδού, πρὸ ὀλίγου μετέβην εἰς τὸ παντοπωλεῖον καὶ ἠρώτησα τὸν παντοπώλην : « Ἀντὶ πόσου αἱ λαθυρίδες ; » Ἀμέσως μοῖ εἶπε τὴν τιμὴν. Ἀρα ἠννόησα.

— Περτέρω, εἶπε κάποιος ἀπὸ τοὺς φίλους, νὰ ξέρῃ ἕνας μπακάλης τὴ λέξη « λαθυρίδες ».

— Κι' ὅμως ! ἀποκρίθηκε ὁ δάσκαλος. Ἀλλὰ διὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, πρέπει νὰ σὰς εἶπω καὶ τοῦτο : Λέγων τῷ παντοπώλῃ « ἀντὶ πόσου αἱ λαθυρίδες », τῷ ἐδείκνυνον συγχρόνως διὰ τοῦ δακτύλου τὸ σακκίδιον τὸ περιέχον τὰς λαθυρίδας, βαρβαριστὶ τὴν φ ἄ θ α ν.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

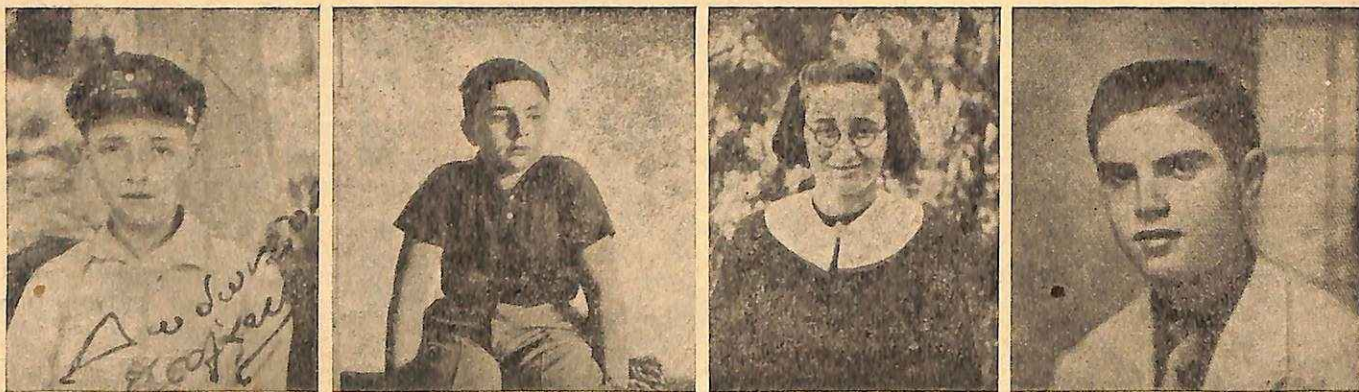
ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



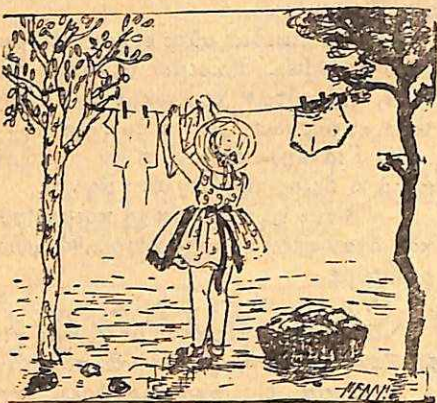
Ἡ Τιτίκα ἀγαπᾷ πολὺ τὸ ἀρνάκι της
Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὴ Ροζελάντια

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»



1. ΕΥΔΟΞΟΣ Θ. ΤΣΟΛΑΚΗΣ, Δωδωναῖος, Λευκάς—Καλαμπάκα. Ἀ' Βραβεῖον 39ου Διαγωνισμοῦ Ἐσπαθώματος. — 2. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΑΝΗΣ, Κέμης Φθὸν Σπέε, Ἀθῆναι. Ἰσοτίμος Ἀ' Βραβεῖον 288ου Διαγ. Ἀύσεων. — 3. ΚΛΕΙΩ ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΑΔΟΥ, Μουσίσσα, Θεσσαλονίκη. Ἀ' Βραβεῖον 288ου Διαγ. Ἀύσεων. — 4. ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙΠΑΟΙΑΡΧΟΣ, Παλαιὸν Φάληρον, πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Τρελλοπαρέας. Β' Βραβεῖον 39ου Διαγ. Ἐσπαθώματος Τρελλοπαρέας, καὶ ἰσοτίμος Ἀ' Βραβεῖον 288ου Διαγ. Ἀύσεων

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ



Ἡ ἀδελφούλα μου ἀπλώνει
Σκίτσα τῆς Νέλλου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπάς διηγείται πῶς μιά φορὰ (μόνο;!) ὅταν ἦταν μικρός, ἔφαγε κρυφὰ γλυκὸ ἀπὸ τὸν μπαμπά.

Κι' ὁ Τοτός πού ἀκούει, φωνάζει: — Πόσο μοιάζουμε, μπαμπά! Τὸ ἴδιο ἔκαμα κι' ἐγὼ χθὲς βράδυ!

**

Τοτός: — Μαμά, τί θὰ πῇ πτηνὰ ἄδοντα;

Γιαννάκης: — Δὲν καταλαβαίνεις, καί μένε; Αὐτὰ πού δὲν ἔχουν δόντια!

(Παλιό) Πληγωμένος Ἀετός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 9 Σεπτεμβρίου 1940

ΣΤΟ σημερινὸ φυλλάδιο δὲν δημοσιεύεται Σελὶς Συνεργασίας, γιατί ἔχουν μαζευτεῖ πάρα πολλὰ γράμματα καὶ θέλω ν' ἀπαντήσω σ' ὅλα. Ἔτσι ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο θὰ εἶμαι πάλι ἐνήμερη στὴν ἀλληλογραφία μου, πού ἡ ἐκτακτη γραμματοπλημμύρα αὐτὸν τὸν καιρὸ τὴν ἔκαμε νὰ μείνῃ πίσω.

Καὶ μιά σπουδαία δῆλωση: Στὰ γράμματά σας, καὶ σ' ὅτι ἄλλο μοῦ στέλνετε, κοντὰ σὸ ψευδώνυμό σας νὰ γράφετε πάντα καὶ τὸν ὄνομά σας. Γράμματα υπογραμμένα μόνο μὲ ψευδώνυμο μὲ φέρνουν σὲ μεγάλη ἀμηχανία. Γιατί πολλοὶ μοῦ γράφουν μὲ ψευδώνυμο πού ἀνήκουν σὲ ἄλλους — ἀπὸ ἄγνοια, ἀπὸ παρεξήγηση — κι' ὅταν φάγω σὸ Λεξικὸ τῶν Ψευδωνύμων, βρίσκω ὀνόματα πού δὲν εἶναι τὰ δικὰ τους, ἀλλὰ τῶν πραγματικῶν κατόχων τῶν ψευδωνύμων. Κι' αὐτοὶ πῶς λέγονται; ποιοὶ εἶναι; Τρέχα γύρευε! Φαντασθεῖτε τώρα ὅταν ἔχουν καὶ καμμιὰ παραγγελία...

Εἶδα, Τριανταφυλλάνη, πόσες φυσικὲς ὁμορφίες σὲ τριγυρίζουν σὸ μέρος πού παραθερίζεις. Καλὴ ἐπιτυχία σὲς ἐξετάσεις πού θὰ δώσης τώρα. Περίεργο νὰ μὴ βρῇς οὐτ' ἓνα τυπογραφικὸ λάθος! Μὰ τόσο δύσκολα εἶναι; Μάλλον δὲν θὰ ἔβαλες τὴν προσοχή σου χρειάζεσθαι.

Πολὺ καλὸς ὁ βαθμὸς σου, Τετράφυλλο Τριφυλλί, καὶ μάλιστα μὲ βραβεῖο. Τὸ νὰ καὶ τὸ θὰ ἐνθουσιάζουν πάντα μὲ τὸ ρῆμα πού ἀρχίζει ἀπὸ φωνήεν καὶ κάνουν

μιὰ λέξη: νάφῃσω, θάρθῳ, νάκανα, θάρφῃνα, νάξερα. Κι' ἔτσι πρέπει νὰ γράφονται, μὲ τὸ πνεῦμα σὸ φωνήεν καὶ μὲ ὀξεῖα — ὅχι περισπωμένη — ἂν τονίζεσαι. Τὰ ν' ἀφήσω, θὰ ῥθῳ, νὰ ῥάνα, δὲν εἶναι σωστά. Μπορεῖ ὅμως νὰ πῇ κανεὶς καὶ νὰ γράψῃ: θὰ ἔκανα, νὰ ἤξερα, νὰ εἶμαι κλπ. Μόνο ὅταν τὸ ρῆμα ἀρχίζει ἀπὸ α ἢ ἔννοια εἶναι ἀποχρηστική, γιατί τὰ νὰ ἀφήσω, θὰ ἀρχίσῃς, εἶναι χασμαδιὰ. Καλὰ τὰ σκίτσα σου.

Χαίρω, Δελοῦδα, πού ὅλα πᾶνε καλὰ. Γέλασα καὶ μὲ τὸ ἐπιστόδιό τοῦ ταχυδρόμου. Ἀλήθεια — πῶς τὸ θυμήθηκες — ἡ Ροζελάντια πέρασέ με ρώτησε γιὰ τοὺς συνεργάτες μου Φιλόσοφ, Σγουρόμαλη, Μαντόφο, καὶ φέτος εἶναι κι' αὐτὴ συνεργάτρια. Μὰ τί, λές νὰ μὴν τὸ περιμένει, νὰ μὴ τὸ φανταζόταν, ὅταν μὲ ρωτοῦσε γιὰ τοὺς ἄλλους;

Διάβασα, Σπίθα, τίς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸ πανηγύρι καὶ τὸ πούημα πού ἦταν γραμμένο σὸ καρροτοῦ καὶ πούγωτό, καὶ πού ἂν στελεγοῦν γιὰ τὴ Σελίδα, «οὔτε γιὰ...» ὡ δὲν ἔκανα. Ἀλλὰ ἡ Μαγική εἰκόνα σου δὲν εἶναι καλὴ. Πῶς σχηματίζεται ὁ κύριος πού θὰ φάῃ; καὶ γιατί νὰ μὴ τὸν στρώσουν κι' ἓνα τραπέζιο μάνηλο, καὶ νὰ τοῦ βάλουν ἓνα πιᾶτο... στραβό; Ξανακάμει τὴν πιὸ προσεκτικὰ.

Μαγεμένη Φλογέρα, ἀπὸ τόσα πού ἐπρότεινες, αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινε. Ἦταν τὸ ὠραιότερο ἀπὸ τὰ ἐλευθερά. Ναί, ἔτσι νὰ μοῦ μιλάς; ὅπως σὲ μιά μητέρα ἢ σὲ μιά μεγάλη φίλη. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Ἐλπίζω νὰ ἀποφασίσῃς νὰ μοῦ στείλῃς καὶ κανένα κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα καὶ νὰ μὴ διστάσῃς τὴν τελευταία στιγμή. Ἄν δὲν ἀξίξῃ, ξέρω κι' ἐγὼ νὰ τὸ πετάξω στὰ σκουπίδια! ἂν ἀξίξῃ ὅμως, δὲν θάταν κρίμα νὰ τὸ εἶχες πετάξῃς ἐσύ;

Τὸ ξέρω, Ἰππότη τῆς Ρόδου, πῶς σὸ σκολεῖτο σὰς ἐπικρατεῖ μεγάλη αὐστηρότης, κι' εἶναι καὶ τι πού προειδοποιήθηκες, ἀφοῦ ἀπὸ τοὺς 65 τῆς τάξης σου, μόνο 15 εἶχαν αὐτὴ τὴν τύχη... Εὐχαριστήθηκε ὁ κ. Φαίδων, ὅταν τοῦ εἶπα πῶς αὐτὸν ἐδιόλξε γιὰ τὴν ἐκθεσὴ σου στὰ Νέα Ἑλληνικά, κι' ὁ καθηγητὴς σου τὴ βρῆκε τὴν καλύτερη ἀπ' ὅλες. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνότερα.

Κι' ὅμως βρῆκα πολὺ ἐνδιαφέρον σὸ γράμμα σου, Στραβοῦλο, καὶ νὰ πού ἔχει καλύτερη τύχη ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἀκόμα στὴ Λούτσα εἶσαι; Δὲν πιστεύω ὅσο θαυμασία κι' ἂν περνοῦσες ἐκεῖ, ὁ Σπυριδὼν θὰ σὲ γύρισε στὴν Ἀθήνα. Ἔ, καὶ τοῦ χρόνου... Οἱ Δευκὲς Δέξεις εἶναι 10 σωστές, φαίνεται ὅμως πῶς μὴ εἶναι καλὰ κρυμμένη κι' ὅλοι σχεδὸν τίς βγάζουν 9. Ὅταν δὲν ἔχῃς τί νὰ κάνῃς καὶ ἀνιῇς, γιατί δὲν διαβάζεις κανένα βιβλίο; Ἐλαβα καὶ τὸ ἄλλο σου γράμμα καὶ μὲ τὴν ἴδια εὐχαρίστηση τὸ διάβασα.

Ἀθηνάει, αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινε. Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία, ἀφοῦ εἶσαι μάλιστα καὶ γιὸς παιτοῦ μου φίλου, καὶ «παίρνεις ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τῆ σκυτάλη γιὰ νὰ συνεχίσῃς τὸν ἀγῶνα τῆς πνευματικῆς ἀμύλλης». Ἐμπρός λοιπόν! Τὸ γραμματόσημο τῶν 8 δραμῶν σὸ δὲν ἐπέστρεψα, γιατί ἔχει καταργηθεῖ πρὸ πολλοῦ καὶ δὲν τὸ ἐξαργυρώνει τὸ Ταχυδρομεῖο.

Φαίνεται, Ροζελάντια, πῶς μοῦ ἔγραψες κι' ἄλλο γράμμα ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ ὅπου μοῦ λές «τί ἐνοιώσες μόλις εἶδες πῶς ἔγινε συνεργάτρια» καὶ, δὲν ξέρω πῶς, σοῦ ἀπάντησα σ' ἐκεῖνο πρωτότερα. Κι' ἡ

δυσπιστία σου στὴν ἀρχὴ δικαιολογημένη, κι' ἡ χαρὰ σου ὑστερὰ πού βεβαιώθηκες, μὰ κι' ὁ φόβος σου σὸ τέλος, μὴ δὲν φανῇ ἄξια τῆς τιμῆς. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ μπόρῳ νὰ σοῦ ἐγγυηθῶ. Εἰμαι βέβαιη πῶς δὲν θὰ μοῦ στέλνῃς καὶ σὸ ἐξῆς θὰ εἶναι ὠραίο, εἴτε πούημα, εἴτε παζό, εἴτε μεταφράση. Μὰ ναί, νὰ μοῦ κάνῃς καὶ μεταφράσεις ὠραίων γαλλικῶν κομμάτων, πού νὰ εἶναι, ἐννοεῖται, γιὰ παιδιὰ.

Μίς Ἡνι, τώρα πού δὲν κάνει πιὰ τόση ζέση, θὰ περνᾷς καλύτερα στὴν πόλη καὶ θὰ βρίσκῃς περισσότερη δρεψή γιὰ δουλειά. Πῆς τῆς ἀδελφῆς σου πῶς τὰ σκίτσα τῆς εἶναι ἀρκετὰ καλὰ. Ὅταν θὰ πάρῃ ψευδώνυμο, νὰ μοῦ στέλνῃ, ἀλλὰ νὰ τὰ κάνῃ μὲ σινικό ἢ πολὺ μαῦρο μελάνι. Τῆς συσταίνω ἀκόμα νὰ προσέχῃ τὰ κεφάλια τῶν παιδιῶν τῆς: τὰ κάνει πολὺ μεγάλα, θέλουν λιγὰκι μικρότερα.

Καὶ τὰ δικὰ σου σκίτσα, Ὁρφέα, μὲ πολλὴ ἐπιμέλεια καμωμένα. Ἀλλὰ τὸ ἓνα — δὴ ποὺλάνια σὸ κλαδί — δὲν ἔχει καθόλου ζωὴ, μοιάζει σὰ σχέδιο γιὰ κέντημα. Τὸ ἄλλο πάλι παριστάνει κατὰ ἀντικείμενο καὶ τὴν φαντασία. Γιατί ὁ «ἐνεργὴς τοῦ Δάσους» εἶναι κοπέλλες μεγάλες, γυναῖκες, κι' ὅχι κοριτσάκια πέντε χρονῶν. Στείλε μου λοιπὸν ἄλλα.

Κι' ἐγὼ, Βασίλισσα τῶν Ρόδων, χάρικα πολὺ πού ἔγινε καλὰ ὁ πατερούλης σου κι' εἶσαι πάλι εὐτυχισμένη. Ἀ, τί ὠραία βιβλία πού σοῦ ἔστειλε γιὰ νὰ περνᾷς τὴν ὥρα σου στὴν ἐξοχή! Ναί, ἡ «Ἀδελφούλα μου» τοῦ κ. Ξενοπούλου ἐξάντληθηκε τὴν περασμένη ἐβδομάδα πούληθηκε καὶ τὸ τελευταῖο ἀντίτυπο. Καλὸ βέβαια θάταν νὰ εἶχες καὶ κανέναν ἀδελφάκι! ἄλλ' ἀφοῦ ὁ θεὸς ἤθελε νάσαι μοναχοκόρη; Ἐλαβα καὶ τὸ ἄλλο γράμμα σου ἀπὸ τὰς Ἀθηνᾶς. Ἐστειλα 2 τετράδια καὶ τὸ φύλλο 40.

Χαράνγη, σοῦ ἔστειλα 4 τετράδια καὶ τὸν Ὀδηγό. Στους καλοκαιρινούς Διαγωνισμοὺς ἄφησε νὰ λάβῃς μέρος τοῦ χρόνου, πού θὰ ξέρῃς καλύτερα. Γράψε μου ὅμως συχνὰ, γιὰ νὰ συνηθίσῃς νὰ κάνῃς κι' ἐκτενέστερα γράμματα ἀπ' αὐτὸ τὸ σύνηθες — μὰ πολὺ καλογραμμένο — πρῶτο.

Ἰβανόη, ἔλαβα καὶ τὰ δύο γράμματά σου. Στὸ ἓνα σοῦ ἀπάντω παραπάνω διὰ τῆς ἀδελφῆς σου πού μοῦ γράφει τὰ ἴδια. Σοῦ ἔστειλα 6 τετράδια. Τὸ κομμάτι ἔπρεπε νὰ τὸ στείλῃς καὶ ἂς τὸ ἀπερίριπτα. Ναί, ἐμαθὼ τὴν τύχη τοῦ ὁμωνύμου σου ἀντιτορπιλικοῦ καὶ γέλασα μὲ τὸ ἐπιστόδιό τῆς σειρήνας.

Ἀτέτ Ἰράμ, ἀφοῦ κολυμπᾷς τὸ χωριὸ σου στὰ νερά τοῦ Κορινθιακοῦ, κολυμπᾷς καὶ σὺ κι' ὅταν δὲν κολυμπᾷς, ἄρα... κολυμπώντας μοῦ γράφεις. Εἶπα πόσα καὶ τί ὠραία φροῦτα τρῶς ἐκεῖ καὶ τὸ εἶπα σὲν κ. Φαίδωνα γιὰ νὰ ζηλέψῃ (βλ. σημερινὴ Ἐπιστολή). Ἀλλὰ τί ἔκαμα, λέει; Σοῦ πονᾷ τὸ στομάχι σου καὶ δὲν τὸ λές τῆς μαμμᾶς σου; Ἐννοια σου καὶ θὰ τῆς τὸ πῶ ἐγὼ. Ἀστειὰ εἶν' αὐτὰ;

Ὁραία λοιπὸν πέρασε τὸ καλοκαίρι σου, Ἡρακλῆ, ὅλο ταξίδι, σὲ τέσσερις πόλεις κι' ἐξῆς χωριὰ! Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς ἔγινε τὸ λάθος νὰ δημοσιευθῇ διὰ φορέας τὸ κομμάτι τοῦ Μυρωμένου Κρινάκι «Τὸ παλιὸ λεύκωμα». Φαίνεται πῶς τὸ ἔστειλες διὰ φορέας, κι' ἐπειδὴ τὰ κομμάτια τὰ μοιραζόμαστε μὲ τὸν Ἀνατὶ, θὰ ἔτυχε νὰ πάρῃ ἐκεῖνος τὸ ἓνα κι' ἐγὼ τὸ ἄλλο. Αὐτὸ ἐξηγεῖ καὶ τὴ διαφορά τῆς βαθμολογίας — τὴν πρώτην φορὰ μὲ Γ, τὴ δεύτερη μὲ Β — γιατί πολὺ σπάνια διὰ ἄνθρωποι δίνουν σ' ἓνα πρᾶγμα τὸν ἴδιο βαθμό, ἐκτός ἂν εἶναι ἀριστοτέλεια ἢ τερα-

τούργημα. Τῶν ἄλλων ἡ βαθμολογία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν βαθμό... τῆς αὐστηρότητας ἢ τῆς ἐπιεικειᾶς τοῦ βαθμολογοῦ. Αὐτὰ καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους πού μὲ ρωτοῦν.

Ἀ, τί ὠραίο τὸ γράμμα σου, Εὐδοκία Ρόδου, μὲ τίς περιγραφές τόσων τόπων καὶ ταξιδιῶν, καὶ τί εὐανόγνωστο, ἂν καὶ γραμμένο μὲ μολύδι! Ἀφοῦ τόσο καιρὸ ἦσουν ἄρρωστη κι' εἶσαι ἀκόμα ἀδύνατη, ἀνάγκη νὰ μείνῃς στὴν ἴδια τάξη. Καμμιὰ ντροπή, σὲ βεβαιῶ μὴπως μένεις ἀπὸ ἀμέλεια, ἀπὸ ταπεινὰ; ἀρρώστησες; τὸ ἤθελες; Σὲ περιμένω.

Τὰ ἐκτενῆ καὶ ὠραία γράμματα ἐξακολουθοῦν, ἀλλ' ἀπὸ ὧ καὶ πέρα, γιὰ νὰ τὰ βγάλω πέρα, οἱ ἀπαντήσεις μου πρέπει νὰ εἶναι σύντομες.

Βέρθερε, πολὺ ὠραία καὶ τὰ δύο αὐτὰ σκίτσα ἡ ἀντικατάσταση πού ζητεῖς δυσκόλη. Μαχαράνη, ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ γράψῃ ποιὸ ψευδώνυμο θέλει νὰ τοῦ ἐγκρίνω, καὶ νὰ τοῦ ζήσῃ τὸ βαπτισμὸ. Νέλλου, δὲν πειράζει, ὅταν θὰ ξανάρθῃς. οἱ λύσεις δεκτές. Τρυποσάκουλο, σοῦ ἔστειλα 8 τετράδια ὑστερ' ἀπὸ ἓνα χρόνο, περιμένα νὰ μοῦ γράψῃς περισσότερα. Δοξασμένη Ὑδρα, φαντάζουμαι! ἄλλὰ ἔτσι, νὰ φωνάζῃς, νὰ σοῦ δίνουν... κομμάτι καὶ σένα. Ἡλιαντίδα, χαίρω γιὰ δὴ αὐτὰ πού μοῦ γράφεις σὲ νώτερο γράμμα σου θὰ σοῦ ἀπαντήσω ἐκτενέστερα σὲ ἐρχόμενο. Στοιχειωμένο Δάσος, εἶδες; οὔτε σήμερα δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πολλά. λυπηθήκα τὴν καὶ μὲν τὴν ὑπηρέτρια βέβαια κακὰ ἔκαμα νὰ βγῇ κρυφὰ μὲ τὸ ποδήλατο! μὰ δὲν ἦταν λόγος νὰ σπάσῃ καὶ τὰ μοῦτρα τῆς... Πλοῖ-αρχε Νέμε, τὸ Ταμεῖο αὐτὸ πρὸς ἔγγραφο ἂν ἀπορῶν μὸς τὸ πρότερον κι' ἄλλος κι' εἶπα, καθὼς θὰ εἶδες, γιὰ τοιοῦς λόγους δὲν γίνεται σήμερα. Νίλς, μοῦ φαίνεται πῶς τὰ παραλές, ἓνα διὰ τέτοια κρούσμα δὲν πρέπει νὰ σὲ κάνουν ἀπαισιόδοξο! σὲ τὸ Σύλλογόν σας βάζω Α.—Διστ, χαίρω γιὰ ὅλα! δὲν ἀμφισβάλω πῶς κι' ὁ βαθμὸς σου θὰ εἶναι πολὺ καλός! νὰ τοὺς στείλῃς καὶ νὰ δικαιολογήσῃς. Μαγεμένο Δοξάρι, ἡ ὀνειροπόληση στὴν ἡλικίαν σου εἶναι κατὰ φύσιν καὶ τὸ ἄλλο σου γράμμα, μὲ μολύδι, πολὺ δυσανάγνωστο, μὰ τὸ διάβασα! εἶπα καὶ σὲν κ. Π. τὸν ἀκριβὲς ἀριθμὸ τῶν κατοίκων...

Δοξοφόρε τῆς Βεγγάλης, ἀνάγκη νὰ περιμένῃς ἢ σείρας τῶν κομματιῶν ἄργει, ὅχι γιατί παραμελῶ, ἀλλὰ γιατί εἶναι πολλὰ καὶ δὲν ἔχω τὸν ἀπαιτούμενο καιρό. Νεφέλη, ἔλαβα ὅλες τίς λύσεις! οἱ φωτογραφίες ἀκατάλληλες! στὴ μιά μάλιστα τὸ κεφάλι τὸ παιδιοῦ δὲν διακρίνεται καθόλου. Μορφέα, νομίζω πῶς σοῦ ἐδημοσίευσαν κι' ἄλλες, καὶ πάλι θάρρῃς ἢ σείρας τῆς Συλλογῆς σου! ἄχ, γιατί δὲν μοῦ γράφεις πιὸ καθαρά; — Μεροσεντές, πολὺ ὠραίο τὸ γράμμα σου ἀπὸ τὴν Κηφισιά μὲ τὸ λουλουδάκι! τώρα βέβαια θὰ εἶσαι στὴν Ἀθήνα. Βοναπάρτη, ὅχι, δὲν τὸ κατάλαβες καλὰ! μόνο σὲ μιά φράση διὰρκοῦν διὰ τυπογραφικὰ λάθη, ἓνα στὴ μιά λέξη κι' ἓνα στὴν ἄλλη. — Κι' ἐδῶ σταματῶ. Λίγα γράμματα τάφησα γιὰ τὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ὡς σήμερα ἔλαβα καὶ τὰ ἐξῆς:

«Ἀνατολὴ στὴν Ὀλυμπία», «Ὁραματισμοί», «Τὸ ἐρημικὸν ἄστρο», «Μὴ μὲ λησμονήσῃς», «Καλοκαιρινὴ ὁμορφιά», «Ὁ χαμός τῆς Ἑλλάδος», «Ἀπ' τὸ «Ἡμερολόγιό μου», «Ἡ Ἑκδικήση», «Πρὶν ἀπ' τὴ Λευτεριά» (μὲ τὸ ἔξω ψευδώνυμο Τετράφυλλο).

λο Τριφυλλί), «Παλαιὸν Πατρὸν Γερμανοῦ», «Τί νὰ γράψω», «Ἀπὸ τὰ Φαίδρα», «Ἀπὸ τὰ Μικρὰ Μυστικά μου», «Πρῶτη μέρα», «Νυχτερινὸ Τραγούδι», «Δελινέ», «Τὸ πατρικὸ μου τὸ σπιτάκι».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Κηφίην, ἄ. (...). Λάμποντ', Ἀστέρια (Συλλογός). Δημήτριος Ἰγερνός, ἄ. (ΓΑ).

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Δοξοφόρον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ!) Πειραιώτισσαν (εἶδα τί ὠραία πέρασε στὴ Σουκιά — γιατί τώρα βέβαια θὰ γύρισε; καὶ σ' εὐχαριστῶ πού μὲ θυμᾶσαι παντοῦ καὶ πάντα). Αἰνιστάιν (ἔστειλα τόμο τοῦ 1937). Φαλαγγιάνη (ἀληθινὰ μὲ δρόσιος ἡ περιγραφή τῆς ζωῆς σου στὴ δροσερὴ Βούλα! ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ ψήθηκες ὅταν ἐγύρισες στὴν Ἀθήνα! φέτος δὲν εἶχαμε καθόλου ζέστες! ἔλαβα καὶ τὸ χρέος σου, εὐχαριστῶ!) Ρεζεντά (πολὺν καιρὸν εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς! ἐλπίζω νὰ ἀναπληρώσῃς τώρα πού γύρισες στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸ Π. Φάληρον ὅπου πέρασες σπουδαία! λύσεις σου εἶχα λάβει 19—26, ὥστε ἐν τάξει!) Δακρυομένο Χαμόγελο (λυστὸ χαρτὸ ἔστειλα! πάντα μὲ τὴ σειρά τοῦ καὶ μὴ ποῦ ξέρω κι' ἐγὼ πότε θάρρῃς; «δράμα» τελοσπάντων μὲ τὰ κομμάτια πού σωρρεύονται, κι' οὔτε καιρὸ δρίσκω νὰ τὰ διαβάζω, οὔτε τόπο νὰ τὰ δημοσιεύω, ἢ τοιαῦτο καὶ λὲω τὴ γνώμη μου σὲ ἀπορρίπτει!) Καπετὰν Ἀργον (ἔστειλα 2 τετράδια! κι' ἐγὼ λῶ νὰ μὴν ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμό σου! χαίρεταις σὲ! ἀδελφία καὶ ξαδελφία, τὰ καλὰ μου διαπλάσσοι, πού περνᾷς μαζί τους τόσο καλὰ φάξαι ἀκόμα! κι' οἱ λέξεις καὶ τὰ λάθη εἶναι σωστά ὅσα εἶπα!) Ραφαήλ (χαίρω γιὰ τὴν ἐμφάνισή σου! ἀπὸ τὴ μεγάλη ἔκλειψή σου σκίτσα ὅλο τὸ καλοκαίρι εἶναι λίγα! ἀλλὰ πολὺ καλὰ καὶ τὰ δύο, προπάντων ἡ «Φεγγαρόλουστη Νύχτα») Φοῖβον (δύσκολο αὐτὸ πού γυρεύεις! σὲ γράμμα σου δὲν διήρχαν οἱ 5 δραχμῆς!) Παπουτσομένο Γάτον (ἔλαβα λύσεις 24, 25 καὶ 26!) Ὁρνεϊνάντσαν (ἔλαβα καὶ τὰ δύο γράμματά σου! καλῶς ἤλθε; ἔστειλα τὰ κρατημένα φυλλάδια στὴ νέα σου διεύθυνση) Μάρκον Μπότσην (ἔλαβα τὸ γράμματά σου ἀπὸ τὴν Πρέβεζα! ὠραία θὰ ἦταν αὐτὴ ἡ ἐκδρομὴ στὴν ἀρχαία Νικόπολιν! γιὰ τὴ γραμματέα μου ρωτᾷς;) Νεράϊδαν τοῦ Δάσους (τόπος πού ἔχει πεῖσο καὶ θάλασσα, ὅπως ἡ Βουλιαμένη, εἶναι ὠραῖος κι' ὀνειρικός! τὸ γράμμα σου εἶναι ἀπὸ 2 Σεπτεμβρίου! δὲν πιστεύω νὰ μείνεις πολὺ ἀκόμα ἐκεῖ!) Μυστηριώδη Μορφήν (Μ. Μυστικὰ ἔστειλα!) Ἀραμιν (καὶ πολλοὶ ἄλλοι δὲν πήγαν φέτος στὰ νησιά τους! ἀλλὰ καὶ σὲν Μεγάλο Πεδὸ καλὰ εἶναι ἐπιτέλους, στὴν ἀνατολή!...) Ἀθάνια 1821-1912 (ἔλαβα τὸ γράμματά σου μὲ τίς λύσεις ἀπὸ τὰ Μῆδανα!) Ἰππότην Λαγαρντέρο (περιμένω γιὰ τὴν ἀγγελία σου πρὶν νὰ στείλῃς δρ. 6!) Τεμπελά-κον (ἀργὰ ναί, ἀλλὰ καθόλου δὲν τὸ πιστεύω! ποῖα φυλλάδια δὲν ἔλαβες; ἔλαβα καὶ τίς ἀπαντήσεις σου! ὠραία γράφεις, μόνο θὰ ἤθελα νὰ κάνῃς λίγο πιὸ μεγάλα τὰ γράμματά σου, τὰ στοιχεῖα σου!) Οἰανὸ Διαβολάνη (θὰ τὰ καταφέρῃς! καὶ τὸ σκολεῖτο πού νοσταλγῶς, ἐφτάσας φίλῳ τὴν ἀδελφούλα! Πανελλήνιον Πόθον (ἔστειλα 7 τετράδια! πρωτότυπος ὁ διαγωνισμός σου καὶ νομίζω κι' ἐγὼ πῶς θὰ ἐπιτύχῃ!) Κολλεριόσιδα

δρ. 1 (ἔλαβα, εὐχαριστῶ!) Κοσιδοῦ καὶ Ματιώτισσαν (θὰ εἶδατε τίς ἐγκρίσεις). Σφιγγα καὶ Μαστραπᾶν (ὁμοίως!) Κομήτην τοῦ Χάλλεϊ καὶ Ἀστανόν (ὁμοίως!) Ἀγιν, Κόρη τῶν Κυμάτων κτλ. κτλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω σὲ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 2920 Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τοῦ του δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Νοεμβρίου

519. Δεξιόγραφος

Βασιλίδες κι' ἐγὼ δὲ καίμενος
Εἶχα στέμμα ἑλληνικό
Μ' ἂν προσθέσῃς ἓνα ἄρθρο
Στὴν οὐρά μου ἀρσενικό
Βλέπεις ἄξαφνα νησάκια
Κάτι τόσο-δὰ μικράκια.

Μικροῦλα Ντόριτ

520. Στοιχειώγραφος

Κλάμμα γοερὸ ἀντηχεῖ,
Μὰ τὸ κόβω στὴν ἀρχή,
Καὶ σὲ μιά χώρα μεγάλη
Ποταμὸς γνωστός προβάλλει.

Σεληνιώτικος Ὁρίων

521. Μεταγραμματισμός

Ὅνομα ἀνδρικό κοινό,
Ἐνα μεσιανὸν τοῦ ἀλλοῦ,
Κι' εὐθύς μέρος μὲ... σάνο
Γιὰ τὰ ζῶα παρουσιάζω.

Σεληνιώτικος Ὁρίων

522. Κλίμαξ

Α — Α
Α — — Α
Α — — — Α
Α — — — — Α
Α — — — — — Α
Α — — — — — Α
Α — — — — — Α
Α — — — — — Α
Α — — — — — Α
Α — — — — — Α
Α — — — — — Α

Κάθε παῦλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται κατὰ σειράν: Μυθική χώρα, Θεότης, Πόλις τῆς Τουρκίας, Μία τῶν Χαριτών, Χώρα τῆς Ἑλλάδος, Χώρα τῆς Ἰσπανίας, Ρωμαῖα βασιλομήτωρ, Τὰ ἐξομολογούμεθα καὶ συγχωροῦνται, Πόλις πολιτισμένου κράτους τῆς Ἀφρικῆς.

Μικροῦλα Ντόριτ

523. Κρυπτογραφικόν

12345678 — Ἀρχαῖος θεός.
2165 — Ἐντομόν.
3125678 — Πρόσωπον τῆς Ὀδυσσεύς.
45658 — Νύμφη (μυθ.).
5625 — Ὑγρόν πολῦτιμον.
6714678 — Εἷς ἐκ τῶν Δώδεκα.
714476 — Βόρβοροι.
8714674 — Ἀκροτήριον.

Σεληνιώτικος Ὁρίων

524—5

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Δοκίμασον το φύλλ. 27

321. Σκιάθος (σκί, ἄσθως).—322. Ἡ-
τα-ἦτα.—323. Νέδων-Νέρων.—324. Ὁ
Ἰκαρος, ἡ Ἰκαρία, τὸ Ἰκάριον.

325. Α Ν Σ Σ
Ε Ω Ι Ο
Ρ Ρ Ρ Ν Ο
Ω Α Ε Η Υ Α Ω Ο
Μ Ν Γ Κ Μ
Ι Α Ο Σ
Σ Σ Σ Σ

326. ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ (Ράλλης, ἀκακία,
Κάρολος, Λέρος, Ἑκλα, Ἰλη, Διάς,
Σείριος).—327-331. Διὰ τοῦ Τ: Τῆλος,
ἀτμός, γάτος, τόνος, Τάρας.—332. ΑΡ-
ΠΑ-ΑΙΑΣ (ΑρΑβία, ΡΙΑλτον, ΠρΑγα,
ΑνΑστάσιος).—333. Κακίας ἀπέχου.—
334. Νὰ μὴ τὰ φᾶν οἱ ψῦλλοι (να μὴ
ῆτα, Φανή, ψιλή. Οἱ ἄλλοι στίχοι: Γιὰ
μάζεψε τὰ λόγια σου—καὶ βάλ'τα στὸ
ξεμπίλι—καὶ κρέμασέ τα ἀψηλὰ...)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 677]

Αγρα, ἀγρεύσεις, ἀγορεύσεις ἢ ἀγριεύσεις;
Ἰδεῶδες, μῖμου σύστημα συστηματικά.
ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΛΟ

[Μ' — 678]

Οθρυλικὸς Ρολάνδος ξαναζῇ. Εἰσερ-
χόμενος εἰς τὸν Διαπλάσσοκομο χαι-
ρετῶ δλους-ες. Ἰδιαιτέρως Ἀνώνυμη Δια-
πλάσοπούλα καὶ Εὐανθὸ Ἰππότη. Ἀλληλο-
γραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Γράφ-
τε: Καν Σ. Ζαχαριάδου. Τράπεζα Ἀθη-
νῶν, Ἀθήνας διὰ: Ρολάνδον

[Μ' — 679]

Προσοχή! (Μ'—387) παρατείνεται μέ-
χρι τέλους Σεπτεμβρίου. Συμμετά-
σχετε ὅλοι!! Βραβεῖα πρωτότυπα!

Καπετὰν Ἀγρας

[Μ' — 680]

Βοναπάρτη, Μυγκάουζεν, ἀνταλλάσ-
σουμε τετραδιάκια; Στείλτε πρώτοι:
Γεώργιον Δροσόπουλον. Μεσολόγγιον. Διὰ
Τρυποσάκουλο

[Μ' — 681]

Μεγάλο κατῳρθωμά ἔκανε ὁ Ἰππό-
της τῆς Τήνου νὰ ἀποκαλύψῃ ἕναν
ὁποῖος εἶχεν ἀποκαλυφθῇ μόνος του!!
Ι. Σ. ἔγιναν οἱ ἀγῶνες;

Ἀθανάσιος Διάκος

[Μ' — 682]

Γκλόρια, Ζουζούνι, Σκυριανόπουλο, Βα-
σίλισσα τῶν Ρόδων, Ἀηδὸν τῆς Τή-
νου, ἀλληλογραφεύμε; Ἐάν ναί, στείλτε
πρώτοι. Δίσις: (Μ-298)—ΝΗΣΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

[Μ' — 683]

Αηδὸν τῆς Τήνου, συγχαρητήρια διὰ
κλοπιμαῖα!... Ἀνακαλυπτική Βόμ-
βα!

ΝΗΣΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

[Μ' — 684]

Μαῦρο Τριαντάφυλλο. Βλέπω τεμπέ-
λιασες ἐπιστολὴ ἔστειλα, γιὰτὶ δὲν
ἀπαντᾷς! Γράψε μου.—ΝΗΣΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

[Μ' — 685]

Τρελλοῦταικε, εἰσαι πραγματικὰ τρελ-
λοῦταικος; Ἄν ναί, ἀλληλογραφεύ-
με; Δίσις: (Μ-383). Πράσινο Ἄλογο,
ἢ ἀλληλογραφία μαζί σου θὰ μ' εὐχαρι-
στοῦσε πολύ. Θέλεις;

Ἀνυπότακτο Ναυτάκι

[Μ' — 686]

Κολληγιόταις, περιμένω ἀλληλογραφία
στὴ διεύθυνση τοῦ Ψυχικώτη.

Κολληγιόταις ἀρ. 1

[Μ' — 687]

Αστήρ, συμμαχοῦμε; εὐχαριστῶ γιὰ
γράμμα, ἀποκαλύψεις δὲν μὲ ἐνδια-
φέρουν. Κολληγιόταις ἀρ. 1

[Μ' — 688]

Βαλεντίνε, κι' ἐγὼ ἔμεινα καταγοητευ-
μένη ἀπὸ τὴ γνωριμία μας.

Μαγεμμένο Δοξάρι

[Μ' — 689]

Ἰδεῶδες, μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν πρόκειται
νὰ οἰκαιοποιηθῶ οὔτε τὸν Γκαίτε οὔτε
κανένα ἄλλον. Δυστυχῶς... μὲ πρόλαβες.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

[Μ' — 690]

Διαπλάσσοπουλα-ες, προσοχή! Ὅποιος-α
κάνει συλλογὴ ἱστορικῶν πραγμάτων
ἀς ζητήσῃ τὴν τράπουλα τοῦ Ἑθν. Ἰδεῶ-
δους—ἀν ἐννοεῖται δὲν τὴν ἔδωσε στὴν
περισυλλογὴ... τῶν ἀχρήστων. Θὰ εἶναι
ἀσφαλῶς ἡ καλιότερη πούχετε ἰδῇ.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

[Μ' — 691]

Πληροφορὸν τὸν Σύλλογον Περισόπιο,
Ἰππότη Λαγκαρντέρ καὶ Ἑθνικὸν Ἰ-
δεῶδες ὅτι ἂν δὲν πάψουν νὰ κάνουν εἰς
βάρος μου πνεῦμα συντόμως θὰ παραβῶ-
σουν τὸ πνεῦμα. Εἶπα καὶ ἐλάλησα καὶ
ἁμαρτίαν οὐκ ἔχω. Πράσινο Ἄλογο

[Μ' — 692]

Καρδερίνα. Καλῶς δρίατε. Νέλσων,
Φαίλακα; Προθεσμία; Βαλεντίνε:
Τσουκνιδισομπήματα!!! Τάσος

[Μ' — 693]

Γνωστοποιῶ ὅτι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχω
μὲ «Φοίνικας». Φοίνικες, εἶναι δυνα-
τὸν νὰ εἶμαι μέλος σας ἐφόσον δὲν σᾶς
γνωρίζω; Ὅνειρα βλέπετε;

ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟΣ ΑΕΤΟΣ

[Μ' — 694]

Περιμένω ἀπὸ τὸν Διαπλάσσοκομο
Μ. Μυστικά στὴν (Μ' 599) διὰ:
ΣΕΙΡΙΟΝ

[Μ' — 695]

Τρελλοῦταικε, ἀλληλογραφεύμε; Ἀρι-
στοφάνη, ποῖα ἢ νέα σου διεύθυνσις;
Ἰβανός

[Μ' — 696]

Σύλλογε «Περισόπιο», εἶμαι κατὰ
τῶν ἐκδρομῶν. Ἐκτός αὐτοῦ ἔχω με-
ρικὲς ἀντιρρήσεις πᾶνω στὴν ἐκλογὴ τοῦ
συνθῆματος... Ἐπίσης συμβαίνει τὸ πρό-
σωπο τοῦ ἐντίμου ἀρχηγοῦ τῆς ἐκδρομῆς
νὰ μὴ μοῦ εἶναι ἀρεστό...

ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ

[Μ' — 697]

Β' μέρος: Κόκα=Πλάτωνος, Βαλεντι-
νος=Εὐφραιμίδης, Μέλλων Ναύαρχος
=ΡΙΖΟΔΗΜΟΣ, Μυρωμένο Κρινάκι=Κρικε-
λῆ.—Φίλιππε Βοναπάρτη, τετραδιάκι εἰ-
χα στείλῃ, Διαπλάσσοκῆς Αὐτοκρατορίας
δὲ ἀπεχώρησα.—ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ

[Μ' — 698]

Σύλλογος «Λάμποντ' Ἀστέρια».

Πρόεδρος: Ἀλκυὼν. Ἀντιπρό-
εδροι: Πίστις-Πατρίς, Βοναπάρτης. Γραμ-
ματεὺς: Κηφὴν. Ταμίας: Μπούλου. Σύμ-
βουλοι: Ἀγριοπούλου, Μαρία Βαλέφ-
σκα. Διαγωνισμῶν: Καλλικάντζαρος. Σε-
σπαθώματος: Ἀνώνυμη Διαπλάσοπούλα.
Ἑορτῶν: Ἀγριοπούλου. Ἀποκαλύ-
ψεων: Εὐανθὸς Ἰππότης. Μέλῃ: Μωραῖ-
τοπούλα, Ἀνυπότακτο Ναυτάκι.

[Μ' — 699]

Τὸ πρακτορεῖον Ρωῦτερ διαφεύδει κα-
τηγορηματικῶς τὴν φαντασιόπληκτον
καὶ ἀβάσιμον [Μ'—646].—Ταυρομάχος

[Μ' — 700]

Νέο Φρούτο, Νίλς «μπεμπεκοφοιτη-
τῆς» γιὰτὶ ἀποδίδετε πράξειςκι ἐμπνεύ-
σεις δικές σας σὲ ἄλλους;—Ταυρομάχος

[Μ' — 701]

Μύρτα Φλώρη, γιὰτὶ δὲν ἀνταποδίδεις
τετραδιάκι; Καραϊσκάκη, ἔστειλα
πρὸ ἀμνημονεῦτων χρόνων, ἀκόμα περι-
μένω.—Πατριὸν Διαβολάκι, εὐχαρίστως.
γράφε Δ)σιν: Ταυρομάχος

[Μ' — 702]

Προσοχή: Ἀλλαγὴ Διευθύνσεως. Ἡ
νέα: Λάκην Εὐφραιμίδην—Ἀνδρο-
μάχης Β. Καβάλλα (Διά Ρ. Β.)

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[Μ' — 703]

Σύλβια, ἔχε ὅπ' ὅσιν σου τὴν ἄνω Δ)ση
ὅταν θὰ μοῦ γράψῃς.—ΑΜΦΙΤΡΩΝ

[Μ' — 704]

Διαπλάσσοπουλα-ες, περιμένω. Παρατεί-
νονται οἱ διαγωνισμοί μου ἐπὶ μῆνα.
Ἄλκην Μύρα, πιστεύω νὰ προφθάσῃς. Ἄγι
περιμένω, ἀκόμη! Μορφεὺς

[Μ' — 705]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»
Γιὰ νὰ λάβουν μέρος ὅλοι-ες, παρα-
τείνουμε τοὺς διαγωνισμούς μας (Μ'—394
—456) μέχρι 15 Ὀκτωβρίου. «Ἰππό-
τες», «Φοίνικες», «Ροκαβελούρα», πε-
ριμένουμε.

[Μ' — 706]

Τὰ παρειαυθέντα μέλη τῆς Π.Δ.Ε. στὴν
ἐκδρομὴ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ» στέλνουν
συγχαρητήρια διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς. Στέλ-
νουν ἐπίσης ἕναν φιλικὸ χαιρετισμὸν στὰ
ἄλλα διαπλάσσοπουλα πού συμμετείχαν.

Ὁ Πρόεδρος Μιχαὴλ Στρογγῶφ

[Μ' — 707]

Ο... ἐιδικὸς βολεῖ-μολίτας Νίλς
ἄς δώσῃ μερικὰ μαθήματα στὸν Ταυ-
ρομάχο. Μιχαὴλ Στρογγῶφ

[Μ' — 708]

Τρισκατάρτε, κατάντησε... μωρὴ ἢ
φιλοσοφία σου! Πράσινο Ἄλογο, πε-
ριμένω... Βέρεθερος

[Μ' — 709]

Αηδὸν τῆς Τήνου, δὲν ξανάπεσε...
στὸ πηγάδι ὁ κουβάς!—Βασιλικὴ
Ἀετὴ, εὐχαρίστως! Βέρεθερος

[Μ' — 710]

Πίστις-Πατρίς, Ἀλκυὼν, Βοναπάρτη.
Τὸ πολὺμα στίς ἀγγελίες... λυρικῶ-
τατο!!! Βέρεθερος

[Μ' — 711]

Γέρο τοῦ Μωριᾶ, ἔλαβα εὐχαριστῶ...
Ὅχι τόσο... τρομερὸ τὸ «Γερωμαρ-
της»! Ἀριστοφάνη, διεύθυνσις;

Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[Μ' — 712]

Ἐνητεμένη Κερκυραῖα, Κορφυτωπούλα,
Μπούλου, Τιτάν, Ροκαβελούρα, Μωριᾶ,
Μπελθεντέρ, Τρελλοπαρέα, Περισόπιο,
Τριφύλλι, Ἀσούλλυπτες Σκιές, καθὼς καὶ
ἅπ' ὅλα τὰ Διαπλάσσοπουλα περιμένω συμ-
μετοχὴ στὸν (Μ'—430).

Θεομὴ Πατριώτισσα

[Μ' — 713]

Στέλλω ἕνα φιλικὸ χαιρετισμὸ σ' ὅλον
στὸν διαπλάσσοκομο μὲ τὴν γλυκύλαλη
φλογέρα. Βοσκοπούλα

[Μ' — 714]

Διαπλάσσοπουλα-ες, ἀλληλογραφεῖ με δ-
λους-ες σας. Δίσις: Ἀνδρὰ Χαρίκλειαν
Ζαχαριάδου. Κανάρη 4. Βόλος, διὰ:

Εὐγενὴς Ἰππότης

[Μ' — 715]

Πράσινο Ἄλογο, τὰ ἄλογα πράγματι
εἶναι τὰ αὐθεντικώτερα ζῶα, ἐ-
ξαίρουται ὅμως τὰ... πράσινα τοιαῦτα,
στὰ ὁποῖα μόνον τὸ... δευτέρου τακτίζει!
(Πληρέστατα μάλιστα!).

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ